

Linköping och Göteborg får nya utbildningsplatser

Regeringen aviserade i samband med budgetpropositionen för 2012 sin ambition att bygga ut läkarutbildningen med 250 platser från 2013 och framåt.

Nu meddelar man i ett pressmeddelande att man i budgetpropositionen för 2013 kommer att föreslå att det nästa år tillskapas 40 nya platser och lika många 2014. De nya platserna fördelas lika mellan universitetet i Göteborg och Linköping. Syftet med utökningen av läkarutbildningen är bland annat att kompensera för stora pensionsavgångar de kommande åren.

I en kommentar till beskedet säger Medicine studerandes förbund, MSF, att en tredjedel av alla läkarstudenter redan i dag anser att det stora antalet studenter påverkar utbildningskvaliteten negativt, och att just Linköping och Göteborg hör till de mest drabbade lärosätena. MSF menar att det krävs ett resurstillskott för att vidta de åtgärder som behövs för att garantera kvaliteten i en ytterligare utbyggd läkarutbildning. ■

Michael Lövrup

Specialiteter får mer inflytande

Fyra specialitetsföreningar har fått medel för att stärka professionens delaktighet i hur kvalitetsregisterdata används för att förbättra vårdkvaliteten.

Det är specialitetsföreningarna inom palliativ medicin, hematologi, njurmedicin och kärlkirurgi som får medel för att tillsätta var sin koordinator på deltid som ska underlätta erfarenhetsutbytet mellan kliniker i olika delar av landet. Tanken är att få till stånd en dialog utifrån kvalitetsregisterdata kring arbets sätt och andra faktorer som ligger bakom skillnader i resultat och kring hur vårdens kvalitet kan förbättras.

Mårten Segelmark, bilden, ordförande i Svensk njurmedicinsk förening, berättar att man kommer att titta på de skillnader man ser i landet vad gäller användningen av olika typer av access för bloddialys.

– Vi matar in väldigt mycket data i kvalitetsregistren men de utnyttjas inte fullt ut för att förbättra vårdkvaliteten. Det här är ett problem vi har haft klart för oss länge, men som vi inte haft resurser att ta tag i.

Pengarna delas ut inom ramen för ett pilotprojekt som ingår i satsningen Nationella kvalitetsregister, som staten och SKL står bakom och som omfattar 1,5 miljarder kronor 2012–2016. Syftet med projektet är att se om denna typ av samverkan kan användas i utvecklingsarbetet.

Svante Pettersson, utredare på Läkarförbundet och ledamot i en referensgrupp inom Nationella kvalitetsregister, säger att Läkarförbundet varit drivande för att projektet ska komma till stånd. Förbundet är kritiskt till att professionen, som en gång byggde upp registren, i stor utsträckning fallit bort i diskussionerna kring hur kvalitetsregistren ska utnyttjas i utvecklingsarbetet. Det gäller inte

minst i den stora översynen från 2010, »Guldgruvan i hälso- och sjukvården«.

– **Det har varit** väldigt mycket fokus på ledningsperspektivet, hur verksamhetschefer och andra ska använda registren. Vi tycker att det saknats en koppling till det frivilliga arbete som bedrivs i specialitetsföreningarna och som traditionellt varit en viktig drivkraft för att utveckla kvaliteten i hälso- och sjukvården, säger Svante Pettersson.

Redan i början av nästa år ska resultatet av specialitetsföreningarnas arbete redovisas. Om modellen visar sig framgångsrik är förhoppningen att verksamheten successivt ska utvidgas, säger Svante Pettersson, som också tror att projekt som detta kan leda till högre registreringsfrekvens.

– När man ser att data används i det kliniska vardagsarbetet tror jag att benägenheten att registrera ökar.

Läkarförening säger upp samverkansavtal

Tre års diskussioner får räcka. Nu säger Västerbottens läns läkarförening upp samverkansavtalet med arbetsgivaren.

– Till slut når man en gräns när samtal inte ger någonting längre. Nu ska det bli intressant att se hur arbetsgivaren agerar under den tre månader långa uppsägningstid som gäller för avtalet, säger läkarföreningens ordförande Nino Bracin.

Han ser uppsägningen som ett tecken på att klimatet mellan fack och arbetsgivare hårdnat.

– Det rör sig om ett tio år gammalt avtal och vi har upplevt ett behov av att anpassa det utifrån att landstingets organisation förändrats. Men det har varit väldigt svårt att

få igång en konstruktiv diskussion med landstinget, säger Nino Bracin.

– Även flera andra Saco-förbund samt Kommunal väljer nu att säga upp avtalet och det tyder på att något är fel.

Det är framför allt tre områden som blivit tvistefrågor:

■ Läkarföreningen vill se över formerna för de arbetsplatsträffar som utgör en central del i samverkansavtalet, då länsövergripande kliniker gjort det svårare att samla personalen till sådana träffar.

■ Fackföreningarna är kritiska mot att landstinget inte följer avtalets anda och förankrar stora organisationsförändringar. Neddragningar görs utan personalens delaktighet och konsekvensbe-

skrivningar saknas eller har stora brister.

■ Arbetsgivaren vill minska tiden för facklig information från fem till två timmar per anställd och år.

– Jonas Rastad har som ny landstingsdirektör drivit frågan om minskad tid för information och vi ser det som en markering att man tycker att facket mest är till besvär. För det handlar i sammanhanget om väldigt små kostnader för arbetsgivaren, säger Nino Bracin.

I vissa samverkansavtal

runtom i landet specificeras inte tidsomfattningen för facklig information. I andra avtal är det reglerat, exempelvis kom Jämtlands läns läkarförening överens med arbetsgivaren förra året om

att bestämma tidsåtgången till just fem timmar per år.

– Vi menar att modellen med beslutande arbetsplatsträffar och att ha fem timmar för facklig information hänger ihop. Vill man som facket luckra upp systemet med beslutsrätt på så låg nivå som möjligt i organisationen, så är det rimligt att minska tidsåtgången, säger Jonas Rastad, som efter 1,5 år som landstingsdirektör i Västerbotten under hösten lämnar sitt uppdrag för att bli regiondirektör i Skåne.

Han medger att en olycklig situation skulle uppstå om samverkansavtalen avslutas.

– Men vi vill fortsätta diskutera med läkarföreningen och andra fackliga representanter och jag hoppas att vi kan hitta en lösning.

Fredrik Mårtensson

ST-läkare i psykiatri ser mörkt på den egna specialiteten

ST-läkare inom psykiatri är nöjda med den utbildning de får, men många har en dystert bild av svensk psykiatri generellt.

Bland 384 ST-läkare inom barn- och vuxenpsykiatri som har besvarat en webbenkät från Sveriges läkare under utbildning i psykiatri (SLUP) anser så många som tre av fem att psykiatrin i Sverige i dag inte fungerar alls eller i huvudsak inte.

– Det är uppseendeväckande siffror. Samtidigt är 9 av 10 stolta över sin specialitet. Det tyder på att det mer är förutsättningarna än specialiteten som sådan som man ser negativt på, säger Jonas Eriksson,

huvudförfattare till rapporten och ST-läkare i barn- och ungdomspsykiatri i Nässjö.

Ett problem som många ST-läkare pekar på är bristen på vetenskaplighet. Inom barn- och ungdomspsykiatri (BUP) anser tre av fem att specialiteten lider brist på vetenskapligt underlag, medan drygt två av fem anser det samma inom vuxenpsykiatrin (VUP).

Att så många inom i synnerhet BUP anser att det vetenskapliga underlaget brister är frapperande, menar Jonas Eriksson.

– En mindre negativ tolkning är att BUP innehåller fler element som inte går att

beforska så lätt, som samtal och samverkansinsatser. En mer negativ tolkning är att det finns en kultur där som inte befrämjar forskning.

Att en stor del av ST-läkarna upplever att den svenska mediebild av psykiatri är negativ (BUP 59 procent, VUP 89 procent) förvånar dock inte Jonas Eriksson.

– När det sker någon uppmärksammas händelse som ett självmord eller våldsbrott kollar man alltid om det funnits kontakt med psykiatrin, och har det funnits det drar man slutsatsen att psykiatrin gjort fel.

Trots den allt annat än idylliska bild som många ST-läkare i psykiatri har av sitt

område avser 9 av 10 att fullfölja sin utbildning, som man överlag är nöjd med. Exempelvis är fyra av fem nöjda med den kliniska handledningen och huvudhandledningen.

Enkäten visar också att omkring 40 procent av ST-läkarna i psykiatri har ett annat modersmål än svenska.

– En slutsats man kan dra av det är att man inte får underskatta vikten av att få in språk, kommunikation och kulturella färdigheter i utbildningen. Alla andra utbildningsinsatser blir ju ganska onödiga om man inte kan tala svenska inom våra specialiteter.

Michael Lövtrup